

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΡΡΙΕΤΗ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος ΕΡΩΤΩΝ ΔΕΙΨΑΝΑ.]

... Ἄ, τῆς Ἐρριέτης· τῆς καλῆς ἐκείνης Γευτονίδος,
 Εἶνε ὁ ἐλεφάντινος ἐσταυρωμένος οὗτος·
 Ἐμβλημα ἀγάπης ἱερὸν καὶ σύμβολον ἐλπίδος
 Καὶ τῆς πτωχῆς νεάνιδος ὁ μόνος ποτὲ πλοῦτος!
 Εἰς τὸ παρθένον στήθος τῆς μὲ πίστιν τὸν ἐφόρει·
 Τῆς δυστυχούς, ἡ μήτηρ τῆς ποτὲ τὸν εἶχε δώσει,
 Ἀλλὰ μὲ τὸν ἀπέστειλε ὅτ' ἐπάσχα ἡ κόρη,
 Πιστεύουσα ἡ χάρις τοῦ τὸν φίλον τῆς νὰ σώσῃ...
 Τοῦ κρίνου εἶχε τὴν χροικὴν ἡ νεαρά μου φίλη,
 Καὶ ἦτο τόσο κατώχρος καὶ τόσο τεθλιμμένη,
 Ὡς ἦνοιγες εἰς δέησιν ὑπὲρ αὐτῆς τὰ χεῖλη·
 Ἦνόεις ὅτι ἀνοικτὸν μνημεῖον τὴν προσμένει!..
 Κ' ἡ κόρη τὸ ἐγνώριζε καὶ ἐμειδία τόσο
 Πενθίμως, ὥστε δάκρυον σοὶ ἔφερεν εἰς τῶμα·
 Ἀγγελικῶς ἀπέθνησκεν εἰς τῆς ζωῆς τὴν ὁδόν,
 Χωρὶς ν' ἀφήνῃ στεναγμὸν τὸ εὐσεβὲς τῆς στόμα..
 Ὡς ὄναρ Ὀσσιάνειον ἐφαίνετο ἐμπρὸς μου,
 Ἐξ ἡμισείας ἄγγελος, ἐξ ἡμισείας φάσμα·
 Μοὶ ἔλεγε τ' ἀπόρητα τοῦ τεθαμμένου κόσμου
 Ἦ ἐψάλλε τοῦ προσεχοῦς θανάτου τῆς τὸ ἄσμα.
 Κ' εἰς πῆν πενθίμην κ' ἐξάλλον ἐκείνην μελω-
 δίαν,
 Μὲ ὀφθαλμὸν παράδουξεν καὶ σύννου μ' ἐθεώρει·
 Ἀλλ' ὁμως ὅταν ἐβλεπε τὴν θλίψιν μου βαθεῖαν,
 Διέκοπτε τὸ ἄσμα τῆς πρὸς χάριν μου ἡ κόρη...
 Ἐπίστευεν εἰς ἔγερσιν νεκρῶν λησμονημένων·
 Περί φασμάτων συνεχῶς ὠχρὰ μ' ἐδιηγείτο,
 Κ' ἐγὼ μὲ πίστιν ἤκουον τὴν φθίνουσαν παρθένον,
 Διότι τόσο ἐπάσχε κ' ἐγγὺς τοῦ τάφου ἦτο....
 Μίαν ἀγλήν φύλλον ξηρὸν εἰς δένδρον ἐθεώρει,
 Μόνον κ' εἰς πτώσιν ἔτοιμον... Ἄ! πόσον ἀνη-
 σύχως,
 Μὲ ποῖαν ἐντρομὸν σιγὴν τὸ ἐβλεπεν ἡ κόρη!
 Τὸ φύλλον ἐτριξε, λεπτὸς ἤκούσθη εἶτα ἤχος,

Ἐταλαντεύθη κ' ἔπεσε βραδέως εἰς τὸ χῶμα·
 Ἐστράφη καὶ ἠτένισα τὴν κόρην πτοημένος·
 Δακρύων ἦτον ἐμπλεον τὸ διαυγὲς τῆς ὄμμα,
 Καὶ σκυθρωπῶς μ' ἐδείκνυε τὸ φύλλον ἡ παρθένος!..

 Οἶμοι, τὴν ἄλλην ὡς πτηνὸν ἐξέπνευσε πρῶϊαν,
 Κ' εἰς φέρετρον ἀνθοστεφές μοι ἐμειδία ἔτι.
 Τὸν θάνατον ὑπὸ μορφὴν μ' ἐδείκνυε γλυκεῖαν,
 Δὲν ἤθελε τὸν φίλον τῆς νὰ θλίψῃ ἡ Ἐρριέτη...
 Φρίσσων ἐξ ἀλγους, κατώχρος, μὲ φρενολήπτου
 βῆμα,
 Παρηκολούθησα κ' ἐγὼ τῆς κόρης τὴν κηδεῖαν·
 Τὸ φέρετρον ἀντήχησεν εἰς τὸ προσμένον μνημα,
 Κ' ἠκούσθη εἰς τὴν μαύρην μου ὁ δευπὸς τοῦ καρδῖαν!
 Ἄ, πῶς ἐταλαντεύετο πενθίμως τὸ φορεῖον,
 Καὶ πῶς ἐκτύπα τὰς πλευρὰς τοῦ τάφου καταβαῖνον,
 Πῶς ἐκυμάτ' ἡ κόμη τῆς κ' ἐχρῦσου τὸ μνημεῖον,
 Ἐθάρρεις ὅτι ἦτο φῶς εἰς σκότη ὀλισθαῖνον...
 Κ' ἦλθε τὸ πτύον ἔπειτα, τὸ πτόνον καὶ τὸ χῶμα^ο
 Τὸ πρῶτον ἔπεσε βωβόν, τὸ δεύτερον ἐχύθη,
 Καὶ τὸ μικρὸν μ' ἀπέκρυπτε καὶ ἀερῶδες σῶμα,
 Τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὰ ἀσθενῆ τῆς στήθη..
 Τὰ πάντα ἤδη ἐκρυπτεν ἀνάληγτον τὸ χῶμα,
 Πλὴν δὲν ἐκάλυπτεν ἡ γῆ ἀκόμη ἡ πενθίμη
 Τῆς τεθνηκυίας φίλης μου τὸ ὠχριάσαν στόμα,
 Καὶ μ' ἐμειδία κάτωθεν... Εἰς ποῖαν γάστραν, οἶμοι,
 Τοιοῦτο ῥόδον ἐθαλλε! Κραυγὴν ἀφείδ' ὄξειαν,
 Ὡς δύτης μ' ἐν κατέπεσα ἐντὸς τοῦ τάφου βῆμα,
 Καὶ εἰς τὸ χῶμα κυλισθεὶς μὲ σπαραγμοῦ μανίαν
 Ἦσπασθη τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο εἰς τὸ μνημα!
 Κ' ἦλθεν ὁ χρόνος ὕστερον τὰς ἀναμνήσεις σβύνων,
 Ἀλλ' εἰς τὰ χεῖλη μου, ἐδῶ, αἰσθάνομαι εἰσέτι
 Τὸν παγετώδη ἀσπασμὸν κ' ἐντάφιον ἐκεῖνον·
 Καὶ δὲν ἠσπασθη ἐκτοτε ἄλλην νεκρὰν Ἐρριέτη!

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

